

feyen tintines. Per sort, va trobar la caritatiua familia de Cabayá que va llogarlo per pastor. Encare no podia cumplir: de tal manera la febre havia fet presa d' aquell fadrinet, pochs anys avants el mes garrut de son vilatge.

Era molt alt: els ulls blavenchs y petitoys, el cabell crespat y de color insegur, la fesomia exageradament pàlida, les galtes enfonsades y d' un color entre vert y negre. Tal era el fisich d' en Jan de Cuba que li deyen sos companys, potser pera amargar l' agonía d' aquell martre.

Vestía mitg de pagés y mitg de vila. Gorra negra, gech de color d' oliva entrensillat, camisa d' una tela rústega y primitiva, com tots els pagesos de montanya, y espartenyas am betes blaves descolorides per l' us y gastades pel ròcam d' aquelles serrelades.

Además de la malura corporal, en Janet portaba la ànima malmesa. ¡¡Pobre Janet!! Estimaba bojament á la Sió, la filla gran de son amo. L' estimava, y sabia que no podia esser sa dona: la estimava, y may li havia dit una sola paraula d' amor. Se contentaba mirantsela força y parlantli de qualsevol cosa, mentres la pogués tenir aprop seu, mentres son alé pogués sentirlo á frech de cara.

Aquell dia en Janet estava horrorosament palit: els llavis blanchs y els ulls amoratats; semblava talment un moribont. Baixaba del Puig de la Creu vers á Planoles, y essent al camí molt ombrejat per una atapahida fageda, caminaba y meditaba sa trista disort, caminaba, y sa imaginació febroenca li ensenyava l' altre jovent ple de vida cantant corrandes á les fadrines: caminaba, y altre volta sa imaginació li feya veurer sa malaltía ab tota sa nuesa. Allavors, ho malehía tot. ¡¡Pobre Janet!!

La prenc per la mà
me la amporto á l' ombra.
Parlant de l' amor
hi passem l' estona.

En Janet reconegué la veu de la Sió que se acostava. Deu meu! Y quin salt va ferli 'l cor!! La Sió!!

— Sió! Sió!

— Qué hi ha?

— Ahont vas?

— A la pastura. A la soleya d' en Cargol. Y tú?

— Are vaig a buscar la ramada. Adeu.

— Vermeya! Brrr.....!!!

Les remades

Quan el pastor va obrir la portalada del corral, tot el bestiar dormia ensopit dessobre un mont de fems. Comensaren els gossos a lladrar y 'l pastor a cridar, la remada anava sortint poch á poch, acompanyada d' un sens fi de brams, xiulets, lladruchs y esquelloteig.

Les cabres foren les primeres en pujar montanya amunt malmetent plansons y cabriolejant, mentres les ovelles ab el cap acotat a terra anaven seguint poch á poch, atiades pels gossos y la fona del pastor.

En Janet dirigía el remat a la soleya pera poguer veurer á la Sió. Parlaría ab ella! Al menys seria felis un instant! Pel camí, cävilós pensava ab la conversa que ab ella tindria. Li diria que la semana vinenta marxaria á Girona pera no tornar pas mes: y la Sió segurament s' en posaria trista. — Li diria, que 'l mal que 'l corsecava, finiría prompte ab la mort: y ella potser se posaria plorosa! Que 'n diria de coses!!

— Tona, Tona..... enllá!! La remada anava caminant vers la soleya d' en Cargol.

Al arribar á l' ubague una alenada d' ayre va sadollar els adormits pulmons d' Janet. Els bous que pasturava la Sió, prou que 's veyen cansoners caminar per aquell mitg de mates, mes la buera poch se veyia en lloch. — Sió, Sió.....!! Res: ningú responía. Va deixar el gayato y 'l sarró vora el gos, y comensá a buscar pel bosch lo que ab tant desitg pensava poch avants. — Potser s' ha amagat y no vol respondre. — Sió, Sió.....!! Res: ningú responía.

Al endinsarse en Janet al punt mes espés de la boscuria, trobá á la buera dormida dessota una alsina. De primer, mirava d' assi y d' enllá com si temés que algú pogués veurel: després acotantse á terra, comensá á acostarshi poch á poch. Els polsos li bategaven fortament y semblava que sos brassos y cames no podien sostenir-lo. Volia besarla y no gosava: l' alé d' aque-